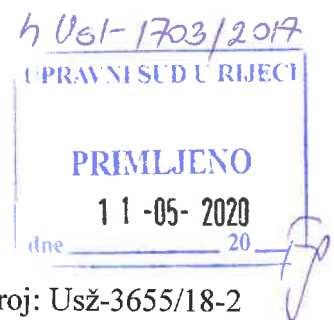

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Ivana Klešića iz Karlovca, Koritinja, kojeg zastupa opunomoćenica Nela Pedišić, odvjetnica u Zagrebu, Preradovićeva 18, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužitelja i tuženika protiv presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: UsI-1703/17-4 od 3. svibnja 2018., na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

I. Žalbe se odbijaju i potvrđuje presuda Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: UsI-1703/17-4 od 3. svibnja 2018.

II. Odbacuje se žalba tuženika podnesena protiv točke II. izreke presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: UsI-1703/17-4 od 3. svibnja 2018.

Obrazloženje

Pobijanom presudom poništena je točka III. odluke tuženika broj: 711-I-1930-P-210-15/17-04-11 od 25. svibnja 2017., u odnosu na tu točku upravni postupak je obustavljen (točka I. izreke presude); te je poništena točka IV. odluke tuženika i u tom dijelu je predmet vraćen na ponovni postupak (točka II. izreke presude). Nadalje je pobijanom presudom odbijen tužbeni zahtjev za poništavanje točaka I. i II. odluke tuženika (točka III. izreke presude) te je riješeno da svaka stranka snosi svoje troškove spora (točka IV. izreke presude). Upravni sud u Rijeci je primjenom odgovarajućih odredbi Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj 26/11., 12/12., 126/12. i 57/15., dalje: ZoSSI) ocijenio nezakonitom odluku tuženika u odnosu na utvrđenu povredu propusta opravdanja utvrđenog nesklada zbog činjenice što je tužitelj u izvješću o imovinskom stanju naveo stan u vlasništvu bivše supruge (površine 82,96 m², upisan u z.k.ul. br. 3254 k.o. Grad Zagreb), slijedom čega je prvostupanjski sud poništio i odluku tuženika o sankciji, budući da je sankcija izrečena za sve od strane tuženika utvrđene povrede zajedno. U preostalom dijelu odluku tuženika ocijenio je zakonitom, jer tužitelj nije opravdao utvrđeni nesklad između prijavljene imovine u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika od 6. svibnja 2011. sa stanjem imovine koja proizlazi iz podataka pribavljenih od nadležnih tijela (u odnosu na nekretnine upisane u z.k.ul. broj 64, 132 i 509 k.o. Pokupska Blatnica) te jer nije prijavio bitnu promjenu na imovini istekom godine u kojoj je promjena nastala, povodom stjecanja nekretnine upisane u z.k.ul. br. 115 k.o. Pokupska Blatnica.

Protiv točke III. izreke navedene presude tužitelj je podnio žalbu u kojoj u vezi kuće s okućnicom u Karlovcu napominje da se radi o nasljedstvu, dok se u odnosu na nekretnine upisane u z.k.ul. 64 i 509 k.o. Pokupska Blatnica radi o imovini koju je stekao na temelju ugovora o doživotnom uzdržavanju sklopljenim s pokojnim ocem. U odnosu na nekretnine upisane z.k.ul. 132 k.o. Pokupska Blatnica naveo je da je iste stekao rješenjem o nasljeđivanju iza pokojnog oca, o čemu je dostavio dokaz. Opisane nekretnine nije stekao sredstvima koja je zaradio, već su naslijedene i kao takve prijavljene kao „kuća s okućnicom“ pa to nije nesklad između prijavljene imovine i stvarnog stanja. Navodi da se kuća nalazi na zemljištu koje je objedinjeno i sastoji se od većeg broja čestica te nije smatrao kako kod prijavljivanja treba detaljno navesti svaku česticu, međutim na upozorenje tuženika odmah je to učinio. Smatra da se moguća povreda odredbi članka 8. i 9. ZoSSI-a ne bi trebala strogo tumačiti te je bitno da navedene nekretnine tužitelj nije stekao kupnjom vlastitim sredstvima, nego one predstavljaju obiteljsko naslijeđe pa ih je i prijavio kao „kuća s okućnicom“. Smatra da zaključak prvostupanjskog suda kako je netočno odnosno nepotpuno ispunio prijavu o imovinskom stanju ne odgovara pravom stanju stvari te nije utemeljeno na priležećoj dokumentaciji, jer nije imao namjeru ništa prikriti. U odnosu na povredu odredbe članka 10. ZoSSI-a, a vezano na nekretnine upisane u z.k. ul. 115 k.o. Pokupska Blatnica, ističe da se radi o nekretninama koje nisu upisane u zemljišnu knjigu pa iz razloga što može doći do raznih promjena u smislu raskida ugovora, proglašenja ugovora ništetnim i slično, predmetnu nekretninu nije prijavio u imovinsku karticu. Kupoprodajni ugovor je osnova za stjecanje vlasništva, a vlasništvo se stječe upisom u zemljišne knjige. Zaključuje da u ovom trenutku nije zemljišnoknjižni vlasnik navedenih nekretnina pa je mišljenja da nema obveze prijavljivanja istih kao njegove vlastite imovine. Predlaže Sudu da preinači prvostupanjsku presudu u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev te da tužbeni zahtjev usvoji.

Tuženik podnosi žalbu protiv točke I. izreke presude zbog pogrešne primjene materijalnog prava, posljedično protiv točke II. izreke presude kojom je poništena odluka o sankciji i predmet vraćen radi donošenja nove odluke o sankciji te protiv točke III. izreke presude kojom je tužbeni zahtjev odbijen djelomično umjesto u cijelosti. U odnosu na točku I. izreke presude prvostupanjski sud prihvaća tužiteljevo očitovanje da je u izvješću o imovinskom stanju podnesenom 17. kolovoza 2015. unio podatak o osobnom vlasništvu stana u Zagrebu površine 90 m², jer nije znao koji se podatak od njega traži, iako je tijekom postupka nedvojbeno utvrđeno da stan pripada njegovoj bivšoj supruzi od koje se razveo od 2013. godine. Prvostupanjski sud nadalje prihvaća da je tužitelj očitom omaškom prijavio netočnu kvadraturu tog stana, koja u stvarnosti iznosi 7 m² manje, te zaključuje kako budući da je tužitelj prijavio vlasništvo nekretnine koja nije njegovo vlasništvo, dakle podatak koji nije trebao prijaviti, ne čini povredu članka 27. u vezi članka 8. i 9. ZoSSI-a. Ukazuje da je tužitelj u izvješću o imovinskom stanju od 6. svibnja 2011. (kada je bio u braku) prijavio predmetni stan kao vlasništvo bračnog druga. U elektroničkom obrascu izvješća podnesenog 17. kolovoza 2015., s obzirom da je naveo podatak da je razveden, nije se u rubrici oblika vlasništva nekretnine pojavila opcija „bračni drug“, već samo opcija „osobno“ i „suvlasnik s trećim osobama“. Navođenjem podatka da se radi o „osobnom vlasništvu“ tužitelj je dao podatak da je on osobno vlasnik predmetnog stana te se uneseni podatak nije mogao tumačiti na drugačiji način. Takav zaključak bio je opravdan pogotovo stoga što je Povjerenstvo, nakon utvrđenja nesklada podataka o predmetnom stanu prijavljenih u izvješću i unesenih u zemljišne knjige, zaključkom pozvao dužnosnika na dostavu očitovanja, da bi tužitelj nakon primitka tog zaključka, 27. siječnja 2016. podnio izvješće o imovinskom stanju u kojem je ponovo na isti način prijavio podatke o predmetnom stanu. Smatra da je tužitelj, posebice jer se radi o glavnom državnom revizoru, trebao razabrati koje nekretnine je trebao prijaviti, a

ako je imao dvojbi, bio je obvezan zatražiti mišljenje Povjerenstva, međutim to nije učinio. Opravdanje utvrđenog nesklada znači da bi dužnosnik trebao dokazati da je njegovo stvarno imovinsko stanje onakvo kakvo je prikazao u podnesenom izvješću, a da podaci koje je utvrdilo Povjerenstvo, odnosno oni koji proizlaze iz pribavljene dokumentacije nadležnih tijela, ne prikazuju stvarno stanje. Zato je tuženik, primjera radi, dao pojašnjenje da bi u konkretnom slučaju tužitelj opravdao utvrđeni nesklad da je dokazao kako u vrijeme podnošenja dvaju izvješća o imovinskom stanju (od 17. kolovoza 2015. i 27. siječnja 2016.) jest bio izvanknjižni vlasnik predmetnog stana u Zagrebu, ali da stjecanje vlasništva još nije provedeno u zemljišnim knjigama. Stoga smatra da je prvostupanjski sud neosnovano prihvatio kako je davanjem objašnjenja tužitelja da je zabunom prijavio podatke koje nije trebao prijaviti, otklonjeno počinjenje povrede iz članka 27. ZoSSI-a. Dužnosnici su osobno odgovorni za ispunjavanje obveze podnošenja pravovremenog, istinitog i potpunog izvješća o imovinskom stanju. Smatra neprihvatljivim stajalište prvostupanjskog suda da tužitelj nije učinio takvu povredu članka 8. i 9. ZoSSI-a za koju bi dužnosniku trebalo izreći sankciju te da je pitanje potrebe izricanja sankcije sekundarno i temelji se na diskrecijskoj ocjeni tuženika o težini i posljedicama počinjene povrede. Vezano za obveze pravovremenog, istinitog i potpunog izvješća o imovinskom stanju, zakonodavac je u članku 42. stavku 3. ZoSSI-a propisao obvezno izricanje sankcije i to novčane sankcije kao teže vrste sankcije, bez mogućnosti izricanja opomene kao blaže sankcije. Zaključuje kako se slučajevi kada dužnosnik prijavi imovinu koju nije trebao prijaviti načelno mogu smatrati blažim propustom, nego kada ne prijavi nešto što jest njegova imovina. Razlog za prijavu podatka koji je netočan u smislu da ga nije trebalo prijaviti, može biti greška ili zabuna, no isto je tako moguć slučaj da dužnosnik prijavi imovinu koja više nije njegova, kako bi opravdao na primjer stjecanje novčanih sredstava iz drugih izvora koji želi prikriti. Stoga pitanje motiva ili svijesti prilikom prijavljivanja netočnog podatka predstavlja okolnost koja utječe na ocjenu težinu povrede, a ne na razlog isključenja protupravnosti odnosno otklona povrede. Ako bi se prihvatio stav da se tuženik u postupcima pokrenutim na temelju članka 27. ZoSSI-a upušta u ocjenu motiva ili svijesti dužnosnika kao osnove za utvrđenje postojanja ili nepostojanja povrede obveza iz članka 8. i 9. ZoSSI-a, to bi predstavljalo diskrecijsko ocjenjivanje u sferi u kojoj to zakonodavac nije predvidio i otvaranje mogućnosti nedosljednog i nejednakog postupanja tuženika. Subjektivni odnos dužnosnika, odnosno postojanje ili nepostojanje namjere da se poćini povreda, uzima se u obzir prilikom ocjene težine i posljedica konkretne povrede radi odabira visine sankcije. Pored navedenog smatra kako nije opravdan zaključak prvostupanjskog suda da bi se nesklad u površini prijavljenog stana od 7 m² mogao smatrati zanemarivim. Navodi da ta okolnost nije bila ključna za utvrđenje postojanja konkretne povrede, već dodatna bitna činjenica. Smatra da se ne može raditi o zanemarivom neskladu imajući na umu da je prijavljena vrijednost predmetnog stana 2.000.000,00 kn pa bi vrijednost po kvadratu stana iznosila 22.222,22 kn što znači da se radi o neskladu prijavljene imovine u vrijednosti 155.555,55 kn, što se ne može smatrati zanemarivom razlikom. Budući da je prvostupanjski sud neosnovano poništio točku III. odluke tuženika, nije bilo potrebno poništiti odluku o jedinstvenoj sankciji. Predlaže Sudu da poništi pobijanu presudu i riješi upravnu stvar na način da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tužitelj nije dostavio odgovor na žalbu tuženika iako je uredno pozvan rješenjem od 29. svibnja 2018.

Tuženik u odgovoru na žalbu tužitelja osporava osnovanost žalbe u cijelosti. Nesklad između podataka navedenih u izvješću o imovinskom stanju od 6. svibnja 2011. i podataka utvrđenih uvidom u zemljišne knjige za nekretnine upisane u z.k.ul. broj 64, 132 i 509 k.o. Pokupska Blatnica, nije u prijavljenom podatku o pravnoj osnovi stjecanja, nego u

prijavljenom opisu nekretnina i nedostatku podataka o veličini nekretnine. Na valjano ispunjenje obveze točnog i potpunog prijavljivanja podataka o nepokretnoj imovini, ne utječe okolnost jesu li nekretnine stečene vlastitim sredstvima ili nasljedstvom. U tijeku postupka je utvrđeno da tužitelj nije opravdao zašto je, umjesto da navede da se radi o više nekretnina (ukupno 24 zemljišne čestice), od kojih je k.č.br. 451/3 opisana kao kuća s dvorištem i gospodarskom zgradom površine 271 čhv (skoro 1000 m²), a ostale pretežno kao oranice, sve skupa površine oko 50.000 m²; naveo da se samo radi o „kući s okućnicom“. Smatra da bi se eventualno navedena k.č.br. 451/3 mogla opisati kao kuća s okućnicom, međutim pod taj opis se ne mogu podvesti još 23 zemljišne čestice, jer su sve zajedno značajne površine koja se ne može opisati kao okućnica. Ni u ugovoru o doživotnom uzdržavanju od 21. srpnja 2009. ni u rješenju o nasljeđivanju od 16. rujna 2009., na temelju kojih je tužitelj stekao predmetne nekretnine, one nisu opisane na takav način, već u skladu s u zemljišnim knjigama. Vezano uz žalbene prigovore o namjeri prikrivanja imovine, ističe da je zakonodavac obvezu pravovremenog podnošenja izvješća o imovinskom stanju s potpunim i istinitim podacima, propisao kao striktnu i apstraktnu formalnu obvezu svih dužnosnika. To jasno proizlazi iz odredbe članka 9. stavka 2. ZoSSI-a kao i odredbi o izravnim i striktnim posljedicama propusta dužnosnika u vidu zabrane primanja plaće i beziznimnosti izricanja novčane kazne. Stoga subjektivni odnos dužnosnika, odnosno postojanje ili nepostojanje namjere da se počini povreda, nisu okolnosti koje su relevantne za utvrđenje propusta postupanja, odnosno utvrđenje povrede obveza dužnosnika, već ove okolnosti tuženik uzima u obzir prilikom ocjene težine i posljedica konkretne povrede, radi odabira visine sankcije. U odnosu na povredu članka 10. ZoSSI-a, ističe kako razlog što tužiteljevo pravo vlasništva nekretnine upisane u z.k.ul. br. 115 k.o. Pokupska Blatnica još nije uknjiženo, nije osnovan razlog zašto tužitelj nekretninu nije prijavio istekom 2013. godine u kojoj ju je stekao. Naime, izvanknjižno vlasništvo nekretnina, također predstavlja imovinu izvanknjižnog vlasnika, što proizlazi iz činjenice da je raspolaganje stvarnim pravima na nekretninama dozvoljeno i da je ono osnova za naplatu poreza na promet o nekretninama i prije nego što je prijenos vlasništva uknjiženo u zemljišnim knjigama. U predmetnom slučaju sklapanjem ugovora o kupoprodaji predmetne nekretnine ostvaren je pravni naslov, a stupanjem u posjed iste nekretnine, koju činjenicu tužitelj ne osporava, tužitelj je stekao izvanknjižno vlasništvo, odnosno nekretnina je postala imovina tužitelja. Ističe da kada bi dužnosnici bili u obvezi prijaviti samo pravo vlasništva na nekretninama koje je upisano u zemljišnim knjigama, bilo bi omogućeno da se nekretnine stečene za vrijeme obnašanja dužnosti nikad ne prijave, jer uknjižba vlasništva na temelju pravnog posla ovisi isključivo o volji stjecatelja kada će podnijeti prijedlog za uknjižbu. Predlaže Sudu da žalbu kao neosnovanu odbije i donese presudu kako je predloženo u žalbi tuženika.

Žalbe nisu osnovane.

Žalba tuženika podnesena protiv točke II. izreke presude nije dopuštena.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga (članak 73. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS), Sud ne nalazi postojanje nijedne žalbene osnove zbog koje bi pobijana presuda bila nezakonita.

U konkretnom slučaju je sporno je li tužitelj na temelju nesporno utvrđenog činjeničnog stanja povrijedio odredbe povrede članka 27. i članka 10. ZoSSI-a, sve u vezi s člankom 8. i 9. ZoSSI-a.

Odredbom članka 27. ZoSSI-a propisano je da ako dužnosnik ne dostavi Povjerenstvu pisano očitovanje iz članka 26. ovog zakona u roku od 15 dana ili pak ne priloži odgovarajuće dokaze potrebne za usklađivanje prijavljene imovine s utvrđenom imovinom u postupku

provjere s pribavljenim podacima o imovini dužnosnika, Povjerenstvo će pokrenuti postupak protiv dužnosnika zbog kršenja odredbi iz članka 8. i 9. ovog zakona te će o tome obavijestiti nadležna državna tijela.

Odredbama članka 8. i 9. ZoSSI-a uređene su obveze dužnosnika u vezi obavještavanja o imovinskom stanju, izvorima i načinu stjecanja imovine.

Povredu članka 27. u vezi s člankom 8. i 9. ZoSSI-a tuženik nalazi u propustu tužitelja da opravda utvrđeni nesklad između prijavljene imovine u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika od 6. svibnja 2011. sa stanjem imovine koja proizlazi iz podataka pribavljenih od nadležnih tijela (u odnosu na nekretnine upisane u z.k.ul. broj 64, 132 i 509 k.o. Pokupska Blatnica) te u propustu tužitelja da opravda utvrđeni nesklad između prijavljene imovine u podnesenom izvješću o imovinskom stanju dužnosnika od 22. srpnja 2015. i 27. siječnja 2016., u odnosu na stan površine 82,96 m², upisan u z.k.ul. br. 3254 k.o. Grad Zagreb.

Prema odredbi članka 10. ZoSSI-a ako Povjerenstvo utvrdi da dužnosnik nije ispunio obveze iz članka 8. i članka 9. stavka 1. ovog Zakona pisanim putem će zatražiti od dužnosnika ispunjenje obveze (stavak 1.). Rok za ispunjenje obveze iz stavka 1. ovog članka ne može biti duži od 15 dana od dana primitka pisanog zahtjeva (stavak 2.). Ako dužnosnik ne ispuni obvezu u roku iz stavka 2. ovog članka Povjerenstvo će pokrenuti postupak protiv dužnosnika zbog kršenja odredbi iz članka 8. i 9. ovog Zakona (stavak 3.).

Povredu članka 10. u vezi s člankom 8. i 9. ZoSSI-a tuženik nalazi u propustu tužitelja da prijavi bitnu promjenu na imovini istekom godine u kojoj je promjena nastala povodom stjecanja nekretnine upisane u z.k.ul. br. 115 k.o. Pokupska Blatnica.

Razmatrajući prigovore tužitelja, Sud nalazi neosnovanim žalbeni prigovor kojim se navođenjem načina stjecanja nekretnina nastoji opravdati propust tužitelja da opravda utvrđeni nesklad vezano na nekretnine upisane u z.k.ul. broj 64, 132 i 509 k.o. Pokupska Blatnica. To iz razloga što sukladno odredbi članka 8. stavka 5. ZoSSI-a podaci o imovini dužnosnika obuhvaćaju podatke o naslijeđenoj imovini i podatke o stečenoj imovini, a prema odredbi članka 8. stavka 7. podstavka 1. ZoSSI-a podaci o stečenoj imovini obuhvaćaju podatke o nekretninama stečenim od drugih osoba na druge načine. U odnosu na opis nekretnina i podatke o njihovoj veličini, tužitelj, iako se očitovao na pozive tuženika na otklanjanje nedostataka, navedene nedostatke nije otklonio, što je pravilno utvrdio prvostupanjski sud. Također pravilno Upravni sud u Rijeci navodi da je u izvješću o imovinskom stanju od 6. svibnja 2011. navedena ista tržišna vrijednost nepokretne imovine kao i u izvješću od 17. kolovoza 2015., iako su naknadno uneseni podaci o drugim nekretninama.

Također su prema ocjeni ovoga Suda neosnovani žalbeni prigovori tužitelja kojima smatra da ne bi bio u obvezi prijaviti stečene nekretnine koje su njegovo izvanknjižno vlasništvo. Prema odredbi članka 8. stavka 7. podstavka 1. ZoSSI-a podaci o stečenoj imovini obuhvaćaju podatke o nekretninama stečenim, između ostalog, kupoprodajom, a ZoSSI kao uvjet navođenja imovine u izvješću o imovinskom stanju dužnosnika ne propisuje da bi se moralo raditi o uknjiženom pravu vlasništva. S tim u vezi Sud nalazi osnovanim navod tuženika iz odgovora na žalbu da uknjižba prava vlasništva ovisi o dispoziciji stjecatelja koja ne bi smjela utjecati na obvezu dužnosnika da istinito i potpuno odgovori na pitanja o imovini, izvorima i načinu njezina stjecanja (članak 9. stavak 2. ZoSSI-a).

Nadalje, prema ocjeni Suda neosnovana je žalba tuženika u odnosu na ocjenu Upravnog suda u Rijeci koji je našao nezakonitom odluku tuženika o postojanju povrede u odnosu na stan upisan u z.k.ul. br. 3254 k.o. Grad Zagreb, koji je tužitelj naveo u svojem izvješću o imovinskom stanju, iako se radi o stanu u vlasništvu njegove bivše supruge te je naveo veću površinu stana od stvarne. Naime, u postupku je nesporno utvrđeno da se radi o

stanu u vlasništvu bivše supruge, a bivša supruga dužnosnika ne ulazi krug članova obitelji predviđenih odredbom članka 4. stavak 2. ZoSSI-a čiju imovinu bi dužnosnik bio u obvezi navesti u svojem izvješću o imovinskom stanju. Zbog navedenog, prema ocjeni ovog Suda, ne upuštajući se u razloge zbog kojih je dužnosnik u konkretnom slučaju ovu imovinu unio u svoje izvješće, tim propustom dužnosnik nije povrijedio odredbu članka 27. ZoSSI-a u vezi s odredbom članka 8. i 9. ZoSSI-a. To stoga što je svrha podnošenja navedenog izvješća istinitost i točnost prikazivanja imovinskog stanja dužnosnika i osoba o čijem je imovinskom stanju obvezan izvijestiti (članak 9. stavak 2. ZoSSI-a). Zbog navedenog, na ocjenu ovoga Suda nije od utjecaja činjenica što je tužitelj u izvješću naveo veću površinu stana od upisane u zemljišne knjige.

Slijedom navedenog, Upravni sud u Rijeci je poništio odluku tuženika o sankciji, budući da je izrečena jedinstvena sankcija za sve povrede koje je tuženik utvrdio te je u tom dijelu predmet vratio tuženiku na ponovni postupak radi izricanja nove sankcije. Protiv ovog dijela pobijane presude (točke II. izreke) žalba nije dopuštena sukladno odredbi članka 66a. stavak 1. ZUS-a.

Zbog navedenog na temelju odredbe članka 74. stavak 1. ZUS-a Sud je žalbe kao neosnovane odbio, dok je sukladno odredbi članka 72. ZUS-a riješio kao pod točkom II. izreke.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

